

Badische Landesbibliothek Karlsruhe

Digitale Sammlung der Badischen Landesbibliothek Karlsruhe

**D. Gebh. Theodori Meieri Theologi & Prof. in Academia
Julia Antichiliasmus Absolutissimus**

Meier, Gebhard Theodor

Helmstadii, 1696

§. XCIII.

urn:nbn:de:bsz:31-105465

bus, v. 3. 5. Ergo pugna hæc non est chiliastica. Alia jam prætereo. Non minus etiam dictum Vincentii D. Animadvertenti displicet, quod in programmate similiter allatum erat: Teneamus, quod semper, ubiq; & ab omnibus creditum fuit. Vult enim hic præsupponi, si scilicet vera sint. At Vincentius ex eo veritatis non contemnendam, licet nec absolutam præsumptionem vult ostendere, quando aliquid semper, ubique & ab omnibus creditum est. Quomodo ergo poterit illud hic præsupponere, quod hoc ipso tanquam ignotum vult ostendere? Simpliciter enim alias dixisse debuisset: Teneamus quod verum est; imo si aliquid verum jam esse constat, tenendum illud est, sive approbetur ab omnibus sive à nullis. Quamvis non diffitear, facere ad ulteriorem confirmationem in veritate, & ad refutationem contradicentium, si ostendere simul possimus, eandem veritatem quoque ab Antiquitate agnitam fuisse. De chiasmio autem è contrario verum illud manet, quod multis seculis nihil de eo fuerit auditum, velut in Programmate assertum est. Nec obstat hic, quod D. Animadvertens §. 9. promittit, syllabo testium se demonstraturum esse, quod omnibus seculis subinde quidam dogma hoc agnoverint. Non enim spectandum hic quid unus aut alter privatim senserit; sed quid docuerit publicus aliquis & illustri cœtus: Et præterea solet D. Animadvertens in hujusmodi testimoniis citandis haud raro ita se gerere, ut multo plus ex iis inferat, quam ipsi Autores intenderunt, ut ex allegatione Conc. Nicæni constat.

XCIII. Agnoscat autem D. Animadvertens, quod dum Axioma illud Vincentii & Caselii rejicit, ipse etiam sui chiasmii fulcrum haud minimum evertat.

Quid enim aliud agit in Præfatione, quam ut omnes Christianos in primitiva Ecclesiâ Chiliaſmum ſtatuiffe nobis perſvadeat? Ad hoc autem Argumentum ipſe Reſponſionem jam ſuppeditavit, nempe, non illico verum id eſſe, quod omnes religioſiſſimi & orthodoxi conſentientibus tradiderunt opinionibus, ſed poſſe eodem modo chiliaſmum ab iis falſo creditum fuiſſe, uti Cap. LXIII. Eſaiæ (ex mente D. Animadvertentis) falſo ab omnibus de paſſione Chriſti fuit explicatum. At vana eſt omnis etiam gloriatio de tam amplo omnium priſcorum Chriſtianorum in dogmâ chiliaſticum conſenſu. Nec probatur ille ex Juſtini Martyris effato in Dial. cum Tryph. ἐγὼ δὲ ἐν τοῖς βιβλίοις ἐστὶν ἡ ἀνάστασις καὶ πάλιν ἡ ἐπιφανεία & carnis reſurrexionem futuram novimus & M. annos iu Hieroſolymâ inſtaurata &c. Nihil enim amplius hinc ſequitur, niſi quod Juſtinus neminem pro plane orthodoxo & per omnia Chriſtiano, niſi chiliaſinum amplectentem, idque parum rectè habuerit; non autem, quod nemo huic dogmati contradicens inter Chriſtianos repertus fuerit. Multo minus hoc oſtendet illud Lanctanti in l. 7. de divino præmio: *Hec ſunt, quæ à prophetis futura dicuntur, quorum teſtimonium & verba ponere opus non eſſe duxi, quoniam eſſet infinitum, nec tantam rerum multitudinem meſſura libri ceperit, tam multis uno ſpiritu ſimilia dicentibus, ſimulque, ne faſtidium legentibus fieret, ſi ex omnibus collecta & translata congererem; præterea ut ea ipſa, quæ dicerem, non noſtris, ſed alienis potiffimum literis confirmarem; doceremque non modo apud nos, ſed & apud hoſtes veritatem conſignatam teneri, quam recusant agnoſcere. Si quis autem diligentius hæc voluerit ſcire; ex ipſo fonte hauriat; & plura quam nos in his libris complexi ſumus, admirabilia*

re-

reperit. E
 tens, Chriſti
 diſſe illos,
 ſis Sibyllis,
 nimus, teſtim
 um ex adduct
 um video. C
 ta ex ipſis Ge
 contrari (ut
 ſi gentilis ab
 pmentum eti
 um conſenſu
 um mod Ch
 Lactant
 ſi ultra pro
 lates autem
 nonſtratione
 at imbuti.
 Quod
 ſificiar ipſe
 Domino inter
 apud dem
 tus. Conſu
 lararia præc
 nes de vari
 ſtendit, ſuſt
 es Phœbades
 poluerint, ſe
 ne, qui ut di
 omnes ſupe
 ſonla & va
 ſon in ren
 monem è di

reperiet. Ex his verbis liquere ait D. Animadvertens, Christianos sancto huic millenario non contradixisse ullos, sed tantum gentiles, contra quos ex ipsis Sibyllis, quas inter gentes ipsas suscitaverat Dominus, testimonia adduxerit Lactantius. Hoc autem ex adductis Lactantii verbis quomodo sequatur, non video. Quæ enim collectio: Chiliafimi Doctrina ex ipsis Gentilium scriptis contra eos potest demonstrari (ut quidem putat Lactantius) Ergo nemo nisi gentilis ab hoc dogmate dissentit? Nonne idem argumentum etiam proponere potuit Christianis, ut illis ex consensu Paganorum res fieret probabilior? Immo, quod Christianos etiam hic sibi adversantes habuerit Lactantius inde patet, quia contra solos Paganos frustra provocasset ad scripta Prophetica; contra Judæos autem hoc in materiâ nullâ fuisset opus demonstratione, utpote qui eodem errore hodieque sunt imbuti.

Quod autem gentiles illas Sibyllas tantopere suspiciat ipse etiam D. Animadvertens, easque ab ipso Domino inter gentes velit esse suscitatas, haud parum equidem demiror, licet hac de re litem ipsi nullam moturus. Consulat, si volupe est, Celeberrimi, & de re literariâ præclare meriti M. Johannis Reiskii Exercitationes de vaticiniis Sibyllinis c. xxi. seqq. ubi abunde ostendit, fuisse quidem ante natum Christum scemellas Phœbades, quæ aliquid illorum vaticiniorum composuerint, sed suggerente nullo alio quam ipso dæmone, qui ut divina, ceu simius, oracula imitaretur, ac homines superstitiosos à vero Deo abduceret, ipse responsa & vaticinia dederit olim sciscitantibus &c. Quam in rem Cap. seqq. docet multis exemplis, dæmonem è divino codice gesta pariter ac plura Pro-
phe-

phetarum vaticinia suffuratum, ea ad vates suos transportasse, unde non mirum, quod nonnulla etiam ex Scripturis S. in carminibus Sibyllinis desumpta videantur. Plurima vero carminibus hisce Sibyllinis à Christianis quoque, tam orthodoxis quam hæreticis fuisse adjecta, probat in Capite 23. & denique ultimo Capite insufficientiam Argumentorum ex libris Sibyllinis petitorum, jam diu agnitam esse, ut non nisi ad hominem valerent, accurate & solidè demonstrat.

XCIV. Porro citatur in Præfatione à D. Animadvertente pro demonstrandâ antiquitate Chiliafmi ex Niceph. Histor. Eccles. l. 3. c. 10. sequens historia: *His temporibus adhuc supererant quidam ex cognatione Christi, nepotes Judæ istius, qui secundum carnem frater Christi vocabatur: Hos à nonnullis delatos quod ex Regiâ Davidis stirpe prognati fuissent, Evocatus ad Domitianum Cesarem perduxit, quippe Domitianus de adventu Christi perinde ac Herodes sibi metuebat. Interrogati igitur ab illo: Utrum ex stirpe Davidis essent oriundi? verissimum esse confessi sunt, deinde sciscitatus est ex illis Cesar, quantas possessiones, quantumque pecuniæ haberent? Illi vero novem tantum modo denariorum millia sibi ambobus suppeterere dixerunt, quorum dimidia pars singulis competeret, eas vero facultates nequaquam se in argento habere, sed in æstimatione agrorum, novem scilicet ac triginta campos jugerum, ex quorum fructibus & tributa persolverent, & sibi ipsis non sine proprio labore victum compararent. Simulque manus ostendere ceperunt, duritiem cutis, impressumque alte manibus callum, ex laboris assiduitate, in testimonium operis sui, proferentes. Postremo interrogati de Christo, & de regno ipsius, cujusmodi id esset, & quando, quibusve in locis appariturum? responderunt:*